

Helma Camp

Het comavirus

Leopold / Amsterdam

1 Op reis

Woensdagnacht 00.05 uur (Nederlandse tijd)

Weg! Met een korte schok kwam het vliegtuig los van de grond. Stefan had wel vaker gevlogen, maar nog nooit alleen. Met zijn hoofd tegen het raampje gedrukt keek hij naar beneden. Steden en wegen werden puntjes licht. Madurodam bij nacht. Hij kauwde hard op zijn kauwgum, maar de druk op zijn oren werd niet minder; ook de zenuwen bleven door zijn lichaam gieren. Over twaalf uur zouden ze in Peru landen, maar dan? Waarom was Marco niet komen opdagen op Schiphol? Waarom had hij zijn telefoon niet opgenomen? Stefan drukte zijn voorhoofd tegen een nieuw, koel stukje raam. Nu hij tijd had om erover na te denken, leek het een krankzinnig plan. Gelukkig waren de vliegtuigstoelen naast hem vrij. Dan hoefde hij geen vragen met leugens te beantwoorden. Ze zouden hem toch maar voor gek verklaren.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg een vriendelijke stem.

Stefan schrok op en keek de stewardess aan. ‘Eh ja, een cola graag.’

‘Helemaal alleen op reis?’

Hij had zich voorbereid op die vraag. ‘Nee hoor, mijn oom haalt me op in Lima. We gaan naar Machu Picchu.’

‘Heel bijzonder, die oude Incastad. Fijne vakantie.’ Ze glimlachte, gaf hem een cola en duwde het karretje verder.

Vakantie zal het zeker niet worden, dacht Stefan en hij wreef zijn vochtige handen af aan zijn broek. Het papier met Marco's aantekeningen ritselde in zijn zak. Hij keek rond. Het vliegtuig was lang niet vol. Zijn blik kruiste die van de man schuin achter hem. Een seconde keken ze elkaar aan. De man maakte zijn stropdas losser. Vlug keek Stefan weer voor zich. Geen aandacht trekken. Beter ook maar niet de aantekeningen bekijken. Het risico was te groot dat iemand meekeek. Nog elf uur vliegen. Hij moest proberen wat te slapen. In Lima zou het er niet meer van komen.

Stefan zette zijn stoel in de slaapstand en trok een deken over zich heen. Met zijn ogen dicht leek het net alsof hij thuis was bij opa, bij wie hij vanaf zijn vierde woonde, vanaf de dag na het fatale auto-ongeluk van zijn ouders. Het deed pijn om aan opa te denken nu hij in coma lag. De elfde patiënt in Nederland met het geheimzinnige virus. Iedereen had dezelfde symptomen: een diepe slaap die overging in een coma met steeds hoger oplopende koorts. Ook maakte het lichaam onverwachte, ongecontroleerde schokken. Na een paar dagen kwam de patiënt weer bij kennis en leek er niets aan de hand. Tot een nieuwe aanval begon. Alle patiënten overleden binnen dertien, veertien dagen na de eerste aanval. Die had bij opa nu precies een week geleden plaatsgevonden. De specialisten stonden voor een raadsel en in de media waren alarmerende berichten verschenen.

Tranen prikten in Stefans ogen. Hij trok de deken over zijn hoofd. Opa had niet naar een ziekenhuis gewild, waar ze niets konden doen. 'Ik kan mijn tijd

beter gebruiken om zelf op zoek te gaan naar een medicijn,' zei hij. De eerste testen hadden uitgewezen dat er geen besmettingsgevaar was.

Eigenlijk was het maar goed dat opa nu in coma lag. Anders had hij hem nooit alleen naar de Amazone laten gaan. Tante Betty wist niet beter dan dat Marco met hem mee was.

Onrustig zat Stefan heen en weer te draaien in zijn stoel. Het lukte maar niet om in slaap te vallen.

Kon hij die beelden die als een film door zijn hoofd speelden maar verjagen. Donkere oerwouden en wilde indianenstammen. Hij voelde de hitte van die gedachten naar zijn hoofd stijgen en gooide de deken van zich af. Half overeind zittend keek hij rond. In de rij aan de andere kant van het gangpad zaten mensen met oordopjes in een film te kijken. Anderen lagen scheefgezakt te slapen. Kon ik ook maar zo relaxed een dutje doen, dacht Stefan. Wel wat anders dan in je eentje de jungle in. Toch maar weer liggen. Hij kneep zijn ogen dicht.

In de uren dat opa niet in coma lag, hadden ze samen wanhopig naar informatie gezocht over het comavirus. Op internet, in Nederlandse en buitenlandse kranten, in medische bladen. Tevergeefs. Tot nu toe was het virus alleen in Nederland opgedoken en niemand wist waar het vandaan kwam. Hoewel ze het tegenover elkaar niet toegaven, werden ze steeds wanhopiger. Tot drie dagen geleden. Opa drukte hem een krantenartikel in de handen en had grote moeite zijn opwindung te verbergen. 'Het is goed én slecht nieuws. Lees maar.'

COMAVIRUS BIJ INDIANENSTAM

De bekende antropoloog en natuurfotograaf Marco Polón verklaart symptomen van het comavirus te hebben waargenomen bij een onbekende indianenstam in het Amazonegebied van Peru. Hij denkt dat het om hetzelfde virus gaat dat in Nederland is gesignaleerd. Ook hier bleven de leden van de stam steeds langer in coma, en vertoonde hun lichaam heftige schokken. Ze genazen na gebruik van de wortels van een speciale plant. Zes jaar geleden ontdekte Polón deze geïsoleerde stam, maar de exacte plek heeft hij altijd geheimgehouden. ‘De indianen willen hun vrijheid niet verliezen, zoals bij andere stammen in het Amazonegebied is gebeurd. Om maar niet te spreken over alle media-aandacht waar ze wars van zijn,’ aldus Polón.

‘Ik ga die plant halen,’ zei Stefan.

Marco schudde zijn hoofd. ‘Zo eenvoudig is dat niet.’

‘Waarom kom je ons dan hoop geven?’

‘Omdat... ik heb besloten mee te gaan. Met toestemming van je opa gaan we samen.’

Stefan sprong op. ‘Yes! Hélemaal goed, hè opa? Dit is onze kans en het is toch kerstvakantie.’

Opa schudde zijn hoofd. ‘Als Marco gaat, dan hoef jij helemaal niet mee.’

‘Toch wel,’ zei Marco. ‘Want ik ben van plan daar een halfjaar te blijven. Vanzelfsprekend zorg ik ervoor dat uw kleinzoon weer in het vliegtuig terug komt te zitten zodra we de plant hebben gevonden.’

‘Ik dacht dat geïsoleerde indianenstammen niets van de buitenwereld wilden weten,’ zei opa. ‘Hoe komt het dat ze jou accepteren?’

‘Omdat ik het leven van hun toekomstige leider heb gered. Een jongen van een jaar of twaalf. Zijn been lag bekneld onder een gevallen rotsblok toen ik hem vond. Met een dunne boomstam lukte het me het stuk rots van hem af te krijgen. Daarna heb ik hem op mijn rug meegenomen. De jongen wees me de weg naar zijn dorp. Later hoorde ik dat hij daar een dag en een nacht gelegen had. Zo raakte ik ingeburgerd bij de indianenstam. In hun leefgebied groeit alles wat een mens nodig heeft. Ik had een geweldige tijd.’

Het hielp dat Marco een betrouwbare reputatie had als antropoloog. Wat kon opa anders doen dan toestemmen?

Stefan werd met een zwaar hoofd wakker. Hij keek op zijn horloge. Er waren zes van de twaalf uur voorbijgevlogen. In Peru was het zes uur vroeger dan in Nederland. Net of ik twee keer dezelfde tijd beleef, dacht hij.

De laatste dagen in Nederland waren krankzinnig druk geweest. Er moest van alles geregeld worden: inentingen, paspoort, klamboe, zaklamp. Op Google Earth had hij op het Amazonegebied ingezoomd. Dat had hij beter niet kunnen doen. Het zag er onheilspellend groot uit. ’s Nachts had hij ervan wakker gelegen.

Stefan liep door het gangpad naar het toilet. Weer keek de keurig in pak gestoken man hem aan. Doordringend. Meer mensen werden wakker. Er klonk geroezemoes en

gelach. Het versterkte zijn eenzame gevoel. Hij stapte het kleine toilet in en bekeek zichzelf in de spiegel. Bleek, wallen onder zijn ogen en te lang haar. Marco's woorden schoten hem te binnen: 'De indianen zullen gek zijn op dat witte haar van jou.' Maar wat zouden de indianen zeggen als hij in zijn eentje in hun gebied verscheen, zonder Marco? En zou hij zonder Marco de indianenstam wel kunnen vinden? Met kracht plonsde hij water in zijn gezicht.

Na het ontbijt voelde Stefan zich wat beter. Hij keek een film die hij al kende. Het kon hem niet schelen; zijn hoofd was er toch niet bij.

Vaag hoorde Stefan over de intercom een mannenstem zeggen dat de horloges zes uur achteruit moesten, en dat ze rond zes uur plaatselijke tijd op Jorge Chávez International in Lima zouden landen. Stefan zette zijn horloge terug en vulde een vragenlijstje in: naam, adres, geboortedatum, paspoort, nationaliteit en adres in Peru. Gelukkig had zijn opa, voordat hij opnieuw in coma raakte, samen met Marco alles kunnen regelen. Vliegreis, hotel, geld. Bijna alles via internet. Over Amazone Airlines was jammer genoeg niets te vinden geweest.

'Die vlucht kan alleen ter plaatse geregeld worden,' had Marco gezegd. 'Ze vertrekken van een klein vliegveld, twintig kilometer buiten de stad. Ze vliegen elke donderdagmiddag naar het Amazonegebied en halen je maandag weer op. Zes jaar geleden kostte dat 500 Amerikaanse dollars. Cash.'